

РЕШЕНИЕ

№ 1145

гр. София, 24.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Златка Илиева**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10325** по описа за **2020** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Областната дирекция по безопасност на храните С. град против Решение от 28.07.2020 г. на СРС, 103 състав, постановено по НАХД № 5244/2019 г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 493 от 25.09.2018 г., издадено от Директора на Областна дирекция по безопасност на храните - С.-град (ОБДХСГ), с което на жалбоподателя - И. И. Ф., с ЕГН: [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 150 (сто и петдесет) лева за нарушение начл. 51, ал. 1 от Закона за ветеринарномедицинската дейност (ЗВД).

Решението се обжалва като неправилно, постановено в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Претендира се неговата отмяна и потвърждаване на наказателното постановление. Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба. Претендира сторените по делото разности.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение по делото, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 23.08.2018 г. в [населено място],[жк] [улица] по време на проверка от страна на служители на ответника е констатирано, че И. И. Ф. отглежда 14 бр. кози, неидентифицирани по надлежния ред, както и че същият няма договор за ветеринарномедицинско обслужване с частно практикуващ ветеринарен лекар. Посочените констатации с квалифицирани в АУАН като нарушение на чл. 51, ал. 1 от Закон за ветеринарномедицинската дейност. Въз основа на така съставения акт е издадено обжалваното наказателно постановление. Със същото на И. И. Ф. на основание чл. 471а, ал. 1 от Закон за ветеринарномедицинската дейност /ЗВД/ е наложено административно наказание "глоба" в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, за нарушение на чл. 51, ал. 1 от ЗВД.

От правна страна, съдът приел, че в рамките на производството по установяване на извършеното нарушение и налагане на административното наказание е допуснато съществено процесуално нарушение, което е ограничило правото на защита на жалбоподателя. Изложил е съображения, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са описани всички обстоятелства, свързани с извършване на деянието. Освен това е посочил, че с текстовата част на акта и постановлението на жалбоподателя е са вменени две нарушения, но на последния е наложено едно наказание, което го затруднявало да узнае за какво точно противоправно поведение е наказан. Съдът е приел и , че АУАН е съставен от некомпетентен орган.

Решението на първоинстанционния съд е правилно, макар и не по всички изложени в него съображения.

Видно от представеното в настоящото производство писмено доказателство - Диплома за завършено висше образование № 017655, актосъставителят - д-р Т. Ц. И., с ЕГН: [ЕГН], е завършил Ветеринарна медицина, квалификация доктор по ветеринарна медицина. От приложените Заповед № ОСПД-217/22.05.2014 г. и Заповед ОСПД-42/04.08.2017 г. на Изпълнителния директор на БАБХ се установява , че същият, както и наказващият орган притежават съответната материалната и териториална компетентност да издадат процесните АУАН и НП, на основание чл. 472, ал.1 и ал.2 от ЗВД, във връзка с чл. 12, ал. 1, т. 1 и чл. 31, т. 11 от Устройствения

правилник на БАБХ.

Предвид изложеното, настоящата инстанция приема, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в кръга на техните правомощия.

Съдът споделя констатацията на съда в оспореното решение, че в обстоятелствената част на акта за нарушение и наказателното постановление са посочени две отделни противоправни поведения – отглеждане на неидентифицирани животни и липса на договор за ветеринарномедицинско обслужване с лекар-специалист. Счита обаче, че единствено в прерогативите на наказващия орган е да прецени дали и за кое от тях да подведе под административна отговорност съответното лице. Ето защо, намира, че като е наложил наказание само за едното от двете констатирани нарушения, не е допуснал нарушение на закона и по –специално на чл.18 от ЗАНН, както е приел първоинстанционният съд.

Настоящата инстанция счита обаче, че описаният по-горе подход на контролния орган / а в НП и наказващия такъв/ при изложение на констатациите от проверката, е довел до накърняване правото на защита на наказаното лице. Това е така, тъй като с посочването словесно на две отделни нарушения, а цитиране на една правна норма, същите са ограничили възможността на жалбоподателя да узнае за кое точно от описаните противоправни поведения е ангажирана отговорността му и на какво юридическо основание.

Отделно от това, дори и да се приеме за достатъчно ясно, че жалбоподателят е наказан за това, че отглежда неидентифицирани животни, съдът счита, че в АУАН и НП не са описани обстоятелствата, свързани с извършването на това нарушение. От текстовата част на двата акта не става ясно какво точно са установили контролните органи - че проверените животни изобщо нямат поставена маркировка, че същата не отговаря на законовите изисквания, или пък е налице несъответствие в данните, описани в дневника на животновъдния обект. Доколкото разпоредбата на чл.51 ал.5 от ЗВД е бланкетна и според съдържанието и, изискванията към средствата за официална идентификация на животните и използването им, се определят с наредба на министъра на земеделието, храните и горите, в обстоятелствената част на оспореното НП е следвало да бъде описано какво точно е било дължимото поведение на жалбоподателя и кои правила не е спазил. Това не е сторено, нито в АУАН, нито в НП.

Горното представлява съществено нарушение на императивните изисквания на чл. 42, т. 4 и на чл, 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като е довело до ограничаване правото на защита на жалбоподателя.

На последно място, настоящата инстанция намира, че описаното словесно нарушение – отглеждане на неидентифицирани животни, неправилно е съотнесено към нормата на чл. 51 ал.1 т.1 от ЗВД. Последната е диспозитивна и съдържа указание, че животните подлежат на официална идентификация при определени ред и условия. Същата не вменява конкретни задължения, поради което няма как да бъде нарушена. Съдът счита, че противоправното поведение на жалбоподателя е следвало да бъде квалифицирано като нарушение по чл. 139 ал.1т.1 от ЗВД. Последната въвежда

забрана за отглеждане на животни, на които не е извършена официална идентификация. За това деяние обаче, се налага административно наказание на основание чл.420а от същия закон, а не както е посочено в обжалваното НП - общия текст на чл.471а .

Изложеното обосновава извод за допуснато несъответствие между словесното описание на нарушението, неговата правна формулировка и относимата санкционна норма. Горното при всички обстоятелства представлява особено съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяна на НП на самостоятелно основание.

В заключение, настоящата инстанция намира, че процесното наказателно постановление е незаконосъобразно, като издадено при съществени нарушения на процесуалните правила, поради което следва да бъде отменено.

Като е достигнал до същия правен извод, първоинстанционния съд, е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на делото, искането на ответника по касация за присъждане на направените разноски, следва да бъде уважено. На основание чл.63, ал.3 от ЗАНН /ДВ бр.94/ 29.11.2019г./, Областна дирекция по безопасност на храните [населено място] следва да бъде осъдена да заплати на И. И. Ф. сумата от по 300 лева, за всяка от двете инстанции, представляваща договорено и заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат за осъществено процесуално представителство в касационното производство по Договор за правна защита и съдействие от 23.09.2019г. / по НАХД 5244/19г. на СРС/ и от 25.10.2020г. / по настоящото дело/

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 28.07.2020 г., постановено по НАХД № 5244/2019 г. на Софийски районен съд, 103 състав.

ОСЪЖДА Областна дирекция по безопасност на храните [населено място] ДА ЗАПЛАТИ НА И. И. Ф., ЕГН [ЕГН] от@@@16@[жк] [улица], сторените разноски за две инстанции в размер общо на 600 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :1.

2.